

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Furulyás Ibolya Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Furulyás Ibolya ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Bessenyei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bessenyei Tibor ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű és III.rendű alperes neve (**III. rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 4. napján meghozott 15.P.21.165/2014/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 40., 42. sorszámokon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség az alpereseket mint egyetemleges jogosultakat illeti meg.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I-III. rendű alpereseknek személyenként 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a 2013. december 11. napján előterjesztett, az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. § (1) bekezdésére alapított keresetében az I-III. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérte 546.250 euró megfizetésére.

A kereset ténybeli alapjául előadottak szerint a felperes az egyik tag, az I. rendű alperes az egyik ügyvezető, míg a II. rendű alperes a másik tag képviselője és 50%-os tulajdonosa volt az S. Kft.-ben. A társaság üzletrésszel rendelkezett az ingatlanfejlesztési tevékenységet folytató T. Kft.-ben és I. Kft.-ben. Az I. rendű alperes 2007. július 5-én az S. Kft. ezen üzletrészeit a taggyűlés jóváhagyása nélkül névértéken eladta a II. rendű és a III. rendű alpereseknek, így az eladó társaság elveszítette érdekeltségét a T. Kft.-ben és az I. Kft.-ben. Az I-III. rendű alperesek az ügylettel összesen 546.250 euró kárt okoztak a felperesnek, az ő S. Kft.-ben meglévő üzletrésze ugyanis ennyit veszített az értékéből. Az alperesek jogtalan haszonszerzés érdekében jogellenesen jártak el, azt a látszatot keltették, mintha az ügylethez a felperes hozzájárulását adta volna. A felperes ezzel szemben az S. Kft. ügyvezetőinek címzett 2007. március 8-án kelt levelében taggyűlés tartását kérte és a felhívta a figyelmet, hogy tudomása szerint a társaság T. Kft.-ben, I. Kft.-ben lévő vagyonával kapcsolatban felvetődhet a hűtlen kezelés gyanúja. Szabályos taggyűlésre vagy megismételt taggyűlés megtartására nem került sor. A 2007. július 23-i levelében a felperes ismételtén kérte az ügyvezetőket, hogy hívják össze a taggyűlést. Miután az alperesek a társaság vagyonát a maguk javára átjátszották, végelszámolással megszüntették az S. Kft.-t. A cégbíróság 2011. szeptember 5. napján törölte a társaságot a cégjegyzékből. A felperes mindhárom alperes részére 2011. szeptember

29-én ajánlott küldeményként postára adott levelében felszólította az alpereseket a kára megtérítésére. A felperes álláspontja szerint úgy kell értékelni, hogy a II. rendű alperes a saját tulajdonát képező S. Inc.-n keresztül tagja volt az S. Kft.-nek. Valamennyi alperesnek tudnia kellett arról, hogy a Kft. tulajdonában álló üzletrész nem értékesíthető taggyűlési hozzájárulás nélkül. A 2010. december 21-én kelt engedményezési szerződéssel a perbeli követelését engedményezte, de az engedménnyel kötött megállapodás alapján jogosult volt annak nevében megindítani a jelen pert. A felek az engedményezési szerződést 2011. január 3-án megszüntették. Az alperesek károkozó, jogellenes magatartásukkal nagy valószínűséggel bűncselekményt is elkövettek, melynek büntetési tétele az elévülés szempontjából a Ptk. 360. § (4) bekezdése szerint jelentőséggel bír. A büntetőeljárásban ugyanazt a tényállást vizsgálja a hatóság, mint a perbeli, ezért ha megállapítják bűncselekmény elkövetését, annak a jelen per kimenetelére is kihatása van. A felperes ezért indítványozta a tárgyalás felfüggesztését a büntetőeljárás jogerős befejezéséig.

Az I-III. rendű alperesek ellenkérelmükben vitatták az engedményezés felbontásáról szóló okirat valódiságát és a felperes aktív perbeli legitimációjának (kereshetőségi jogának) hiánya miatt a Pp. 3. § (1) bekezdése, 130. § (1) bekezdés g) pontja, 157. § a) pontja alapján a per megszüntetését kérték. Erdemi ellenkérelmük a kereset elutasítására irányult, elsődlegesen a követelés elévülése okán, másodlagosan jogi és ténybeli alap hiányában. Az elévülési kifogást arra alapították, hogy a kár bekövetkezése és ezzel az öt éves elévülési idő kezdő időpontjaként a felperes 2007. július 5. napját jelölte meg, mivel a vagyoni veszteségét erre a napra kéri megállapítani. Az I. rendű alperes kivételével a felszólító levelet nem kapták meg. Álláspontjuk szerint a társasági szerződés, valamint az üzletrész adásvételi szerződések megkötésekor hatályos 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) rendelkezései szerint az S. Kft. ügyvezetőjeként az I. rendű alperes jogszerűen köthetett adásvételi szerződést a társaság tulajdonában álló üzletrészek tekintetében. Taggyűlési határozatra nem volt szükség, így az I. rendű alperes magatartása nem minősíthető jogellenesnek. A II. és III. rendű alperesek mint vevők szintén jogszerűen jártak el, amikor az adásvételi szerződéseket a társaságot a Gt. és a társasági szerződés alapján jogszerűen képviselő ügyvezetővel megkötötték. Jogellenes magatartás hiányában egyik alperes kártérítési felelőssége sem állapítható meg. 2007 tavaszára a tulajdonosok számára világossá vált, hogy a T. Kft. és az I. Kft. sem anyagi erejét, sem műszaki, szellemi kapacitását tekintve nem alkalmas az ingatlanfejlesztési projektek megvalósítására. A projekteket ténylegesen finanszírozó II. és III. rendű alperesek az ingatlanok megtartása érdekében vételi ajánlatot tettek az S. Kft. és minden további tag üzletrészére. Az ajánlat megtételére a két társaság gazdasági ellehetetlenülésének elkerülése okán került sor. Az ajánlattételt megelőzően ugyanis a hitelező bankok már jelezték, hogy nem áll módjukban tovább finanszírozni a projekteket. A pénzügyi helyzet helyreállítása érdekében 2007 tavaszán a társaságok tulajdonában álló ingatlanok kényszer-értékesítésére is sor került, ennek ellenére mindkét társaság a befektetéseket veszteséggel realizálta, a vételárak nem voltak elegendőek a kötelezettségek kiegyenlítésére. A tartozások finanszírozásához a II. és III. rendű alperes biztosított további személyes tőkeinjekciót. Az alperesek tehát valójában megmentették az S. Kft.-t, illetőleg közvetve annak tagjait, így a felperest is attól, hogy a T. Kft.-ben és az I. Kft.-ben meglévő üzletrészei oly mértékben elértéktelenedjenek, hogy az számottevő veszteséget eredményezzen. Az alperesek károkozó tevékenysége mindezek tükrében megalapozottan nem állítható. Kifogásolták az alperesek azt is, hogy a felperes a kár mértéke és bekövetkezése tekintetében csupán állításokat fogalmazott meg, melyeket bizonyítékkal nem támasztott alá. A kereseti kérelem összecszerúsége megalapozatlan, az átruházott üzletrészek értéke ugyanis nem azonos a projektek megvalósításának esetére vélelmezett értékekkel. Egyébként pedig a felperes nem tett eleget kárelhárítási, kármegelőzési kötelezettségének, mert nem vette igénybe azon társasági és egyéb jogi eszközöket, amelyek az esetleges, általa állított károktól megóvhatták volna, illetve ezen jogi eszközök igénybevételel elkészt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek mint egyetemleges „kötelezetteknek” 1.905.000 forint perköltséget, az államnak pedig külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtettek szerint az engedményezési szerződés felbontásáról szóló 35. sorszámú irat alapján megállapítható volt, hogy a felperes rendelkezik keresetösségi joggal. Az alperesek Pp. 3. § (1) bekezdésére, 130. § (1) bekezdés g) pontjára és a 157. § a) pontjára alapított permegszüntetési kérelme keresetösségi jog hiányában sem lett volna teljesíthető. Azt, hogy megilleti-e a felperest a követelés, érdemben kellett elbírálni. A II. és III. rendű alperesek alappal hivatkoztak a felperes követelésének elévülésére. A felperes által megjelölt magatartással kapcsolatban nem nyert jogerősen megállapítást, hogy az alperesek bűncselekményt követtek el, így a büntethetőségi tétel az elévülési idő szempontjából nem releváns. Az elévülési idő kezdő időpontja a perbeli üzletész eladása, mely időponttól kezdve nem részesülhetett a felperes a társaságok hasznából. A keresetlevél ettől az időponttól számított öt év elteltével érkezett a bírósághoz. A felperes az elévülést megszakító írásbeli felszólítás átvételét az azt vitató II. és III. rendű alperesek vonatkozásában nem bizonyította. A keresetet ezért a II. és III. rendű alperesekkel szemben a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján el kellett utasítani. Az I. rendű alperes nem vitatta, hogy 2011. szeptember 29-ét követő napokban felszólító levelet kapott. Az elévülés a felszólító levél kézbesítésével újból megkezdődött, melyhez képest a keresetindítás öt éven belüli. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset érdemben alaptalan, mert az I. rendű alperes az S. Kft. ügyvezetőjeként a társaságnak a T. Kft.-ben és az I. Kft.-ben meglévő üzletészét jogszerűen adta el a taggyűlés jóváhagyása nélkül. Az I. rendű alperes az adásvételi szerződéseket nem az S. Kft. tagjaival, ügyvezetőjével vagy azok közeli hozzátartozójával kötötte meg. Az, hogy az egyik vevő a társaság egyik tagjának a tagja, nem ütközik a Kft. társasági szerződésének 10.1.3.i) pontjába. A felperes által sérelmezett adásvételi szerződéshez a taggyűlés jóváhagyására nem volt szükség. A kártérítési felelősség konjunktív feltételei közül hiányzik a jogellenes magatartás, ezért a további feltételek vizsgálata szükségtelen volt. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kártérítési kereset tehát jogalap hiányában került elutasításra. A tárgyalás felfüggesztése nem volt indokolt, mert az adásvételi szerződésekkel kapcsolatban a felperes által megindított büntetőeljárás nem olyan előzetes kérdés, amely nélkül a keresetet nem lehetett volna elbírálni. A Pp. 4. § (1) bekezdése szerint a bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen a Pp. 252. §-ának alkalmazásával az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 253. §-a szerinti megváltoztatásával a kereset teljesítését kérte. Álláspontja szerint a tárgyalás felfüggesztése iránti felperesi kérelem jogszerű és indokolt volt. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a II. és III. rendű alperesek vonatkozásában a követelés elévülését. A felszólító levél ugyanis a III. rendű alperes kézbesítési megbízottja címén is kézbesítésre került, így értelmezhetetlen a jogi képviselő nyilatkozata, hogy az okiratról semmit nem tud. A kézbesítés azáltal is bizonyításra került, hogy az I. rendű alperes elismerte, megkapta a felszólítást. A felszólító levél fejlécén mindhárom címzett feltüntetésre került, ezért a követelés egyik alperes vonatkozásában sem évülhetett el. Az elsőfokú bíróságnak mindhárom alperes felelősségét érdemben vizsgálnia kellett volna és mindhárójuk jogellenes magatartását meg kellett volna állapítania. Amennyiben helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése, miszerint az I. rendű alperes taggyűlési jóváhagyás nélkül eladhatta az S. Kft. üzletészét, úgy az adásvételi szerződés a Gt. 141. § (2) bekezdés f) pontjába és ezáltal a társasági szerződés 10.1.3.m) pontjába ütközik, így nyilvánvalóan jogellenes. A Gt. az üzletész kívülálló személyre történő átruházásánál a

beleegyezés megadását a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe utalja. Az I-III. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a követelés elévülésére, mert a rendelkezésre álló postai feladóvevények alapján az állapítható meg, hogy a felperes a küldeményt a II. és III. rendű alperesek részére olyan címre küldte, ahol azok életvitelszerűen nem tartózkodtak. A feladóvevényeken szereplő cím az alperesi jogi képviselő irodájának címe. Ha a küldemények meg is érkeztek volna, a jogi képviselő azokat kézbesítési megbízás hiányában nem lett volna jogosult átvenni. Az a tény, hogy a felperes elmulasztotta a küldeményeket tértivevény útján a címzett címére postára adni, kizárólag neki róható fel, így a mulasztása miatti sikertelen bizonyítás is őt terheli. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset érdemi vizsgálata körében az alperesek arra mutattak rá, hogy a Gt. 126. § (1) bekezdése csupán lehetőséget ad a gazdasági társaság számára, amikor kimondja, hogy a tagok az üzletrész kívülálló személyre történő átruházását a társaság beleegyezéséhez kötheti. A perbeli esetben a társaság - élve a jogszabály adta lehetőséggel - nem kötötte beleegyezéshez az üzletrész kívülálló személy részére történő átruházását. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a társasági szerződés 10.1.3. i) pontjára hivatkozással, hogy az adásvételi szerződést az I. rendű alperes a társaság ügyvezetőjeként taggyűlés jóváhagyása nélkül megköthette, a jogellenesség tehát kizárható. A tárgyalás Pp. 152. § (1) bekezdése alapján történő felfüggesztése során a bíróság mérlegelheti milyen tényezőket vesz figyelembe, ezért a felperes alaptalanul sérelmezi a felfüggesztési kérelem elutasítását. A büntetőeljárás megindításáról egyébként az alpereseknek sincs tudomásuk, hivatalos iratot ezzel kapcsolatban nem kaptak. Megjegyezték továbbá az alperesek, hogy a felperes követelése az összecszerúságát illetően is megalapozatlan, az üzletrészek értéke ugyanis nem azonosítható a társaságok ingatlanfejlesztési projektjei megvalósításának esetére vélelmezett értékekkel. E projektek értéke tekintetében kalkulációk álltak a felek rendelkezésére, de ezek nem az üzletrészek eladáskori tényleges értékét tartalmazták, hanem a megépült és bérbe adott üzletközpontok teljes üzleti értékét becsülték meg. Ezen állapottól azonban az egyes beruházások az üzletrész adásvételének időpontjában igen távol álltak. A vagyoni veszteség számszerűsítése tárgyában készített felmérés logikátlan, feltételezéseken alapul, szakmai komolysága, hitelessége erősen megkérdőjelezhető. A felperest tehát az adásvétel kapcsán kár nem érte, sőt az üzletrészek eladása, mely banki nyomásra vált szükségessé, mentette meg a társaságát attól, hogy üzletrésze elértéktelenedése okán veszteség érje.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben bírálta felül mert annak fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta szükség lehet-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. A hatályon kívül helyezésre nem látott okot, mivel nem történt olyan lényeges eljárási szabálysértés, melyre tekintettel a tárgyalást meg kellene ismételni, illetőleg ki kellene egészíteni.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsőként azt vizsgálta, szükség lehet-e a per felperes által indítványozott felfüggesztésére. Ebben a körben az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetértett. A felperes feljelentésére indult büntetőeljárás ugyanis nem mentesítette a felperest az alól, hogy kártérítési igényének ténybeli alapját a jelen perben előadja és szükség szerint bizonyítsa.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helyesen állapította meg, az ítéltábla a döntésével is egyetért, jogi indokait - a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel - a következők szerint pontosítja és kiegészíti.

Abból kellett kiindulni, hogy a felperes a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapította a keresetét és a kártérítési igényének ténybeli alapjaként a 2011. szeptember 5. napján megszűnt gazdasági társaságát másik két gazdasági társaságban megillető üzletrészek taggyűlési jóváhagyás nélküli, névértéken történt eladására hivatkozott. A taggyűlési jóváhagyás hiánya önmagában vagyoni kárt nem okozhatott, a felperes az ügylet létrejöttéből és tartalmából vezette le az őt ért vagyoni hátrányt, mely akként jelentkezett, hogy az üzletrésze veszített értékéből. Ehhez képest azt kellett elsőként vizsgálni, hogy ha létrejött is kárkötelmi jogviszony az előadott tények alapján, e jogviszony létrejöhetett-e a felperes és az alperesek között.

A felperes az ügylet kapcsán az I. rendű alperes ügyvezetői tevékenységét tartotta jogellenesnek. Az üzletrész adásvételi szerződést az I. rendű alperes az S. Kft. képviselőjében kötötte. A Ptk. 219. § (2) bekezdése értelmében a cselekménye által a képviselt gazdasági társaság vált jogosítottá, illetőleg kötelezetté. Az ügylet megkötésekor irányadó 1997. évi CXIV. törvény 29. § (1) bekezdése alapján ügyvezetői felelőssége a társasággal szemben merülhetett volna fel. A Kft. jogutód nélkül való megszűnése után pedig a Gt. 30. § (6) bekezdése szerint tartozhatott volna kártérítéssel, melyet a tag a társaság megszűnésekor felosztott vagyonból az őt megillető rész arányában érvényesíthetett volna. Mindkét esetben a társaságnak okozott kár megtérítése igényelhető, a felperes azonban nem ilyen igényt érvényesített. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy tisztségének jogi kereteit az I. rendű alperes nem lépte túl azzal, hogy nem kérte a taggyűlés jóváhagyását. A fellebbezésben hivatkozott társasági jogi rendelkezés megsértéséről szó sem lehet, hiszen az átruházás tárgya nem a tagok S. Kft.-ben meglévő üzletrésze, hanem a Kft.-nek egy másik gazdasági társaságban tulajdonolt üzletrésze volt. A felperes által előadott tények nem mutattak az I. rendű alperes részéről joggal való visszaélésre, vagyis olyan felelősségi alakzatra, melynek nincsen társasági jogi vetülete. Az I. rendű alperesnek felrótt magatartás alapján nem lehetett arra következtetni, hogy az általa vezetett gazdasági társaság felhasználásával megkárosította volna a felperest.

A II. és III. rendű alperesek az S. Kft. által eladott üzletrész vevői voltak. Egy üzletrész tulajdonjogának megszerzése önmagában nem értékelhető jogellenes, károkozó magatartásként. A felperes által hivatkozott magatartás, miszerint az alperesek a társaság vagyonát a maguk javára átjátszották, az üzletrész névértéken való megszerzésével alap nélkül gazdagodtak, nem a felperest, hanem az S. Kft.-t károsíthatta volna. A társasági jogok gyakorlása kapcsán keletkezett, az elsőfokú eljárás iratai között rendelkezésre álló okiratok alapján azt lehetett megállapítani, hogy az S. Kft. ragaszkodott a II. és III. rendű alperesekkel megkötött szerződéshez, az ügyvezetőt az üzletrész értékesítése kapcsán kifejtett tevékenysége miatt nem vonta felelősségre, a társaság másik tagja mind az ügyvezetővel, mind a megkötött ügylettel elégedett volt.

Mindezekre tekintettel azt kellett megállapítani, hogy a keresetben előadott ténybeli alapon a felperes és az alperesek között kárkötelmi jogviszony nem jöhetett létre, így kártérítési igény sem érvényesíthető.

A Ptk. 324. § (1) bekezdése a követelések elévüléséről rendelkezik. Az adott esetben az elévülés vizsgálata szükségtelen volt a felperest megillető kártérítési követelés hiányában. Nem kellett vizsgálni az engedményezés (Ptk. 328. §) kapcsán sem, mert követelés nélkül az engedményező ügyletnek nem volt jelentősége.

A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítéleti rendelkezés és indoklás az

alpereseknek járó perköltséget illetően ellentmondó, melyet azzal a pontosítással küszöbölt ki, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség az alpereseket mint egyetemleges jogosultakat illeti meg.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az I-III. rendű alperesek másodfokú perköltségét. Az ítélet tábla az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíját a ténylegesen kifejtett tevékenységgel arányban álló 125.000 forintban állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdése és a 4/A. § (1) bekezdése alapján. A feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a felperes az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest, 2016. szeptember 15.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Magosi Szilvia s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: